

Besvarelse (11/8 83):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Til brug for besvarelsen har jeg indhentet en udtalelse fra direktoratet for arbejdstilsynet, der bl.a. oplyser følgende:

»Ifølge arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 333 af 23. juni 1977 om børns lettere erhvervsmæssige arbejde, § 3, nr. 6, må børn, der er fyldt 13 år, beskæftiges med malearbejde med ufarlig maling.

Arbejdstilsynets kreds Ringkøbing amt har telefonisk oplyst, at den pågældende dag var 2 drenge på henholdsvis 12 og 14 år beskæftiget med det omhandlede malearbejde. Den anvendte maling var klassificeret som et sundhedsskadeligt stof, mærket med faresymbolet andreskors. Emballagen bar desuden påskriften »Opbevares utilgængeligt for børn«.

Det drejede sig således ikke, som anført i spørgsmålet, om malearbejde med ufarlig maling, og det var derfor i strid med reglerne i nævnte bekendtgørelse at lade børn under 15 år udføre arbejdet. Børn under 13 år må overhovedet ikke beskæftiges med malearbejde.

Ved de konstaterede ulovlige forhold er der sket overtrædelse af bekendtgørelsens §§ 2 og 3, og såvel arbejdsgiveren som forældrene kunne drages til ansvar herfor efter straffebestemmelsen i bekendtgørelsens § 8. Direktoratet er dog enigt med kredsen i, at der efter omstændighederne ikke foretages videre i denne sag.

I øvrigt bemærkes om de gældende regler for børns arbejde, at lavalderen for børns erhvervsmæssige arbejde i almindelighed ved arbejdsmiljølovens ikrafttræden blev sat op til 15 år som en delvis opfyldelse af ILO-konventionen Minimum Age Convention, 1973. Samtidig skete der en udvidelse af området for det arbejde, der må udføres af børn under 15 år, og reglerne for børns lettere erhvervsmæssige arbejde er videregående end fastsat ved ILO-konventionen, der kun tillader beskæftigelse af personer mellem 13 og 15 år ved let arbejde.

Under hensyn hertil finder direktoratet ikke grundlag for at ændre de gældende regler, der i øvrigt heller ikke har givet anledning til, at sager rejses over for direktoratet i særligt omfang.«

Jeg kan henholde mig til direktoratets udtalelse og finder således ikke anledning til at foretage videre i sagen.

Spm. nr. S 1499

Til *arbejdsministeren* (2/8 83) af:

Bernhard. Baunsgaard (RV):

»Kan ministeren bekræfte, at Arbejdsløshedskassernes Samvirke flere gange i tiden siden 1976 forgæves har bedt om at få anvisning på, hvad en rimelig rente af forskuddene til arbejdsløshedskasserne var?«

Begrundelse

I en artikel i Jyllands-Posten for 29. juli udtaler forretningsfører Carl Stisen, Arbejdsløshedskassernes Samvirke, bl.a.:

»Arbejdsløshedskassernes Samvirke har siden 1976 flere gange under udvalgsarbejdet om administrationen bedt om at få at vide, hvad man forstod ved en rimelig rente.

Det nærmeste bud, vi har fået på, hvad en rimelig rente er, var ordet »anfordringsrente«. Det begreb dækker over mange ting. Det er nok et spørgsmål, om ministeriet har haft overblik nok over administrationen, men man skal dog huske, at de penge, der administreres, siden 1973 er vokset fra ½ mia til 24 mia kr. om året.«

Det har nu længe ligget klart, at ministeriet på intet tidspunkt har efterlevet statsrevisorernes nu 10 år gamle påbud om at sørge for »den gunstigst mulige rente« af forskuddene til arbejdsløshedskasserne, men når forretningsfører Carl Stisen nu til Jyllands-Posten kan udtale, at arbejdsløshedskasserne siden 1976 har bedt ministeriet om anvisning på en rimelig rente, så må forholdene simpelt hen oplyses til bunds.

Ministeriets undskyldning om, at man ikke kunne få finansministeriet til at oplyse, hvad en rimelig rente var, duer ikke.

Statsrevisorerne påbød »den gunstigst mulige rente«, og i 1980 kunne rigsrevisionen oplyse, at Nationalbanken for 1978 kunne oplyse, at den dag-til-dag-interbankrente da havde været i uvejet gennemsnit 14,67 pct., og at postgiro gav 12 pct. for midler anbragt på samme vilkår som forskuddene til arbejdsløshedskasserne.

Samtidig med at ministeriet lod sig nøje med en så lav rente i mange år som 2 pct.,